

Iz Slomškove šolske risanke.

III.

Moj duhovni oče.

Pražnikar iz Kolovráta,
iz dežele modre Kranjske,
mi odpre omike vrata.
Kot podobe lepe sanjske
zanj spominov šopek pletem,
z njimi rasem, z njimi cvetem.

Vzel me v stan je izbe svoje,
ognja vnel iz svoje duše,
kruha dal mi z mize svoje.
Bil je vir, ki nima suše,
bil je stolp, ki čuva griče,
bil je zvon, ki k sebi kliče.

Petnajst nas je dečkov vdanih,
slik detinskih sinja slika,
ob očetu bilo zbranih,
dik očetnih divna dika.
Kaj cvetov bi leglo h koncu,
da ni on jih dvignil k solncu!

Zvest pastir in dobra paša!
Od ljubezni so iskrene
širila se srca naša
in tesnile so se stene:
Senca širnega oreha
nam postane šolska streha.

K Pražnikarju v stolp kaplanski
tri sem lepa hodil leta.
Hvala bodi zemlji Kranjski,
da je dala nam očeta!
Blagor Ponkvi, da sprejela
svet je vzor za sveta dela.

Pesem čuje se z oreha,
polna sreče, polna smeha.